

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Taula de contingut

Impuls de l'Auditori i el Palau a joves talents El Punt Avui - 02/04/2019	3
El talento emergente conquista El Palau La Razón Cataluña - 02/04/2019	4
Dalia Quartet» demà al Metropol Diari de Tarragona - 01/04/2019	5
“Volíem reinventar-nos, més que retirar-nos” El Punt Avui - 02/04/2019	6
L'artesana que dona una segona vida als mobles antics Diari de Sabadell - 02/04/2019	8
Jo m'acuso: la ruta era falsa Ara - 02/04/2019	9

Impuls de l'Auditori i el Palau a joves talents

Josep-Ramon Olivé estrenarà a Europa una composició de Raquel García-Tomás

Jaume Vidal
BARCELONA

El Palau de la Música Catalana i l'Auditori de Barcelona han proposat com a talent emergent el baríton Josep-Ramon Olivé per participar en la gira europea d'ECHO Rising Stars que organitza l'European Concert Hall Organisation. El seu repertori alemany tindrà una nota de color català amb la interpretació en clau d'estrena de la composició de Raquel

García-Tomás: *Chansons trouvées*, "que tot i el nom es tracta d'una sola cançó amb diferents elements relligats com si fos un *collage*", explica la compositora. García-Tomás és una autora que treballa en àmbits multidisciplinaris relacionats amb les arts visuals i escèniques. I en els seus concerts l'element visual és molt present. Es dona la circumstància que intèrpret i compositora han compartit experiència d'aprenentatge a l'Escola Superior de Música de Catalunya (SMUC) i també van coincidir a Londres ampliant estudis. Josep-Ramon Olivé va ser el pri-

mer intèrpret de tot l'Estat de rebre la medalla d'or de la Guildhall School of Music and Drama de Londres. Pel baríton, la gira "és l'oportunitat d'actuar en escenaris importants, en els quals si no fos així seria molt difícil fer-ho". Olivé valora aquestes oportunitats per als joves. "Ara potser en tenim moltes més, però també és cert que estem en un moment en què la competitivitat és molt gran. Hi ha molts joves talents", explica.

La primera prova serà a casa. Dijous vinent, i acompanyat pel pianista britànic Ian Tindale, oferirà un concert al Petit Palau (20 h) en què interpretarà els *Lieder Abschieds*, op. 14, amb composicions d'Erich Wolfgang Korngold, compositor que va fugir del nazisme i es va establir als Estats Units, on va fer carrera a Holly-

Josep-Ramon Olivé i Raquel García-Tomás, al Palau de la Música, ahir ■ v.b.

wood. Continuarà el concert amb *lieder* de Franz Schubert, sis peces soltes del compositor. La segona part s'obrirà amb *Chansons trouvées*, de García-Tomás i *Les cançons del company errant*, de Gustav Mahler. Clourà el reci-

tal amb quatre *lieder* de principis del segle XX de Richard Strauss. L'ECHO Rising Stars permetrà que el 17 de juny actui al Petit Palau l'arpista francesa Anaïs Gaudemard, guanyadora de l'International Harp Contest, d'Israel ■

El talento emergente conquista El Palau

Josep-Ramon Olivé canta una obra de Raquel García-Tomás dentro del ciclo ECHO Rising Stars

Carlos Sala - Barcelona

Hay un piano de cola sobre el escenario y junto a él un hombre joven, alto, atractivo, vestido con un elegante esmoquin, que a penas se mueve. Coge sus manos por debajo de la cintura con timidez y mira a la platea con unos ojos claros, brillantes, como si buscasen a algo o a alguien. El piano toca un lied de Schubert y entonces el hombre joven empieza a cantar. Se escucha una voz de barítono que parece heredada de tiempos perdidos, cuando la voz creaba mundos y sólo se necesitaba el candor de una nota para sentir felicidad y buenaventura. El público calla. Entonces ya no es un hombre joven. Ha

desaparecido. Sólo queda un entusiasmo que crece, que se expande, se contagia, apremia a ser más, a querer más. Crea fiebres blandas y sollozos en silencio, pues recupera vidas que parecían perdidas. Cuando deja de cantar, vuelve a aparecer el hombre joven. La gente aplaude ante el milagro que acaban de experimentar. ¿Quién es ese hombre joven?, preguntan. Nadie lo sabe. Lo sabrán.

El barítono Josep-Ramon Olivé llega este jueves al Palau de la Música para ofrecer un recital dentro del ciclo ECHO Rising Stars, que escoge los grandes músicos de un futuro cercano y los presenta en los principales auditorios europeos, asociados para la ocasión. «Hasta ahora, poder participar en el ECHO Rising Stars es lo más importante que he podido hacer. Es increíble ver como confían en ti», asegura el cantante.

Olivé, acompañado por el pianista Ian Tindale, presentará un programa centrado en el lied

alemán de compositores como Schubert, Mahler, Korngold y Strauss. Además, el barítono estrenará la pieza «Chansons trouvées», composición creada para la ocasión por la catalana y compañera de estudios de Olivé Raquel García-Tomás. «Es un programa muy denso, muy alemán, y como contraposición presentamos la nueva composición de Raquel», comenta el cantante.

La pieza, de ocho minutos, tiene como particularidad que no utiliza un texto, sino que conforma sílabas que se adhieran fonéticamente a la emoción que quiere conseguir y las junta tal vez sin sentido léxico, pero sí

Olivé cantará la pieza «Chansons trouvées», composición de García-Tomás que no cuenta con texto con significado léxico

emocional. «Como Olivé, además de una gran voz, es un gran músico, me ha permitido jugar a nivel conceptual con la partitura. No encontré ningún texto que me gustase y comprendí que tampoco lo necesitaba», señala García-Tomás, que sobre todo ha intentado que no se vea como un experimento, sino como una obra completa en sí misma.

Un ciclo brillante

El ECHO Rising Star es un ciclo con unos 20 años de historia que ha posibilitado a jóvenes músicos que han empezado a despuntar dentro del circuito de grandes auditorios a girar por toda Europa con sus propuestas. Entre los artistas que se han beneficiado de esta iniciativa están el Quartet Casals, que consiguieron consolidar su reputación gracias a formar parte de esta iniciativa. También han participado, entre otros, Alba Ventura, Silvia Pérez Cruz, el oboe Ramón Ortega, la violinista Leticia Moreno o el violonchelista Pablo Ferrandez. El 17 de junio, el Petit Palau volverá a acoger un concierto de uno de los seis músicos que este año han sido escogidos por los 22 auditorios europeos. Será la arpista francesa Anaïs Gaudemard. En España, tanto Palau como Auditori formen parte del ECHO.

Los dos protagonistas del recital, el barítono Josep-Ramon Olivé y la compositora Raquel García-Tomás

DÓNDE: Palau de la Música. Barcelona.

CUÁNDO: Jueves 4 de abril BARSÀ.

CUÁNTO: Consultar cartelera.

Clàssica

Dalia Quartet, demà, al Metropol

REDACCIÓ
TARRAGONA

**Les Joventuts Musicals
presenten el concert de
Dalia Quartet, a les 20
hores**

Les Joventuts Musicals de Tarragona presenten aquest dimarts al Teatre Metropol el Dalia Quartet (20 hores). Per a l'ocasió, el programa consta del *Quartet Núm. 3 en Do major*, de Joseph Haydn, (1732-1809), *Op. 33, L'ocell*; de *L'art de la fuga, BWV 1080*, de Johann Sebastian Bach (1685-1750), *Fugues V i VII*; de *L'àngel terrible*, de Miquel Oliu (1973) i del *Quartet Núm. 2 en Do major*, de Benjamin Britten (1913-1976). *Op. 36*.

Dalia Quartet el formen Elena Rey al violí, Oleguer Beltran, també violí, Wenting Kang a la viola i Erica Wise al violoncel. Quatre músics de trajectòries diverses que, després d'anys de desenvolupament en els àmbits de la música de cambra, l'orquestra i la praxi solística, decideixen un-

**El programa inclou
obres de Joseph
Haydn, Bach i Miquel
Oliu, entre altres**

ir-se per poder aprofundir en el repertori cambrístic i explorar llenguatges estètics que només un marc com el quartet de corda, íntim i amb un grau altíssim de complicitat, fa possible.

Els quatre membres compaginen el quartet amb una carrera orquestral consolidada que els ha acabat vinculant a conjunts com la Mahler Chamber Orchestra, Lucerne Festival Orchestra, Camerata Bern, Orquestra Da Camera, Dortmunder Philharmoniker o l'Orquestra de la Comunitat Valenciana. Després dels concerts de presentació a Barcelona i Cervera l'any 2014 i malgrat la seva curta trajectòria, el Dalia Quartet ja ha actuat en festivals i sales tan significatives com la Schubertiada de Vilabertran, Enclave de Càmara d'Ourense, Auditori de Girona, Palau de la Música Catalana i l'Auditori de Barcelona.

Entrevista **Companyia Elèctrica Dharma** El grup reapareix amb 'Flamarada'

“Volíem reinventar-nos, més que retirar-nos”

Guillem Vidal
BARCELONA

Deu anys després, la Companyia Elèctrica Dharma té nou disc. S'anomena *Flamarada* (RGB) i és el primer que el grup fa d'ençà la mort, el setembre del 2013, del seu poeta i bateria Josep Fortuny. El grup, amb quasi 50 anys de trajectòria, estrenarà les noves cançons el 12 d'abril en el festival Strenes de Girona. Ens atenen, al seu local d'assaig barri de Sants, Joan i Lluís Fortuny.

Com s'ha anat gestant aquest retorn de la Dharma, ara que fa cinc anys i mig de la mort d'en Josep?

(J) A poc a poc, com és normal. El 2011, després de fer la *Nit col·lectiva* al Palau de la Música, ens vam aturar un temps, però el 2013, en veure que s'apropaven els 40 anys, vam decidir que faríem un disc i una gira. En Josep, però, va morir i tot es va estrocar. Vam aturar el grup i, al cap d'un temps, vam entendre que, més que passar el dol ca-

dascú a casa seva, calia recuperrar aquella idea. Vam fer una gira, sense plantejar-nos gaire coses de futur, l'Ivan [Rodríguez] va entrar com a bateria i, al final, ens hem animat a fer un disc.

Com havia de sonar un disc de la Dharma el 2019?

(L) Sempre ens havíem produït els discos nosaltres, però aquesta vegada vam pensar que estaria bé tenir una visió de fora. Vam parlar amb dos o tres productors i, finalment, vam quedar-nos amb en Bernie Sánchez de Mine!, que és qui ens va fer les propostes més arriscades.

Quines?

(L) Ens va dir, per exemple, que ens remenaria amunt i avall. Però com que, en això, ja hi estem quasi cinquanta anys, vam pensar que, per molt que ens remenés, ho tindria difícil per fer-nos canviar el so. Ens va dir que "buscaria el so de la Dharma al segle XXI" i, aquesta, va ser una frase que ens va agradar molt. Més que retirar-nos, volíem reinventar-nos.

Ho han aconseguit?

(J) Jo crec que sí. Teníem clar que havia de ser un disc amb cançons noves, i que les que són cantades, unes vuit, fossin amb lletres d'en Josep. La Dharma, de fet, va trobar el seu so amb *L'oucomballa* (1976), que va ser on vam començar a fer coses diferents –ni millors ni pitjors– de les d'altres grups. Des d'aleshores hem intentat mantenir aquell esperit al mateix temps que anar-nos renovant, i aquest disc és un pas més.

(L) No ho buscàvem, però el disc ha acabat mostrant tota la paleta de colors que pot tenir la Dharma: la vessant festiva, la reivindicativa, la bucòlica, la més lligada a la *world music*... Hi ha cançons que tenen un aire a *L'oucomballa*, d'altres que recorden el *No volem ser*, cançons que connecten amb tot el que hem fet amb còbala...

Hi ha dues cançons, 'Dharmali' i 'Zaghareet', que són fruit d'un viatge al Festival au Desert de Mali l'any 2008.

(J) La Dharma ha anat a molts llocs del món, però el de Mali va

ser un viatge que ens va enriquir especialment. Vam col·laborar amb un grup d'allà que es deia Imarhane, amb qui vam estar tocant en unes haines. I, tot jugant, van sortir aquestes cançons.

Ja estava tensa, aleshores, la situació al país?

(L) Sí, de fet, ja ens advertien que no anéssim més enllà d'unes determinades dunes, ja que ens trobaríem gent d'Al-Qaeda. Vam arribar al mig del desert, tot ple de militars, i ens preguntàvem si allà realment s'hi podia fer un festival i hi vindria gent. L'endemà al matí, però, van començar a arribar tribus nòmades en camell de tot arreu. Va ser impactant.

El disc està ple de lletres d'en Josep. En va deixar moltes?

(J) Per sort va deixar fet un llibre, *El soroll després de Kero-uac*, que agrupava les lletres dels discos i també coses noves, i per a nosaltres ha estat una font d'inspiració. Quan, per a aquest disc, ens calien lletres, anàvem al llibre i, a vegades, n'agafàvem

trossos sencers o, en altres ocasions, alguna frase. En Josep era molt prolífic. (L) Una cosa semblant ens va passar l'any 1986 quan va morir l'Esteve [Fortuny]: va deixar infinitat de cintes de casset que encara hi són. Ens sentim legitimats a ficar-hi el nas i remenar-ho.

En el disc hi ha una cançó, de fet, que es diu 'Quan hi érem tots'.

(J) És una cançó dedicada a tres germans que ja no hi són: l'Esteve, en Josep i en Jordi, que no estava en el grup i que va morir l'any 1979. Parla molt de la infantesa, de quan jugàvem tots junts. (L) En Josep té un poema, *Quan no tocàvem de peus a terra*, que reflecteix molt bé aquells temps. Érem sis germans bastants seguits d'edat i allò era un joc constant. (J) La infantesa va ser molt important per a nosaltres. I, d'un dia per l'altre, el pati de jocs va passar a ser el local d'assaig.

Hi ha una cançó, 'Resistir és vèncer', amb lletra de Jordi Cuixart, el president empresonat

La Companyia Elèctrica Dharma del segle XXI:

Ivan Rodríguez; Carles Vidal; Maria, Joan i Lluís Fortuny, i Pep Rius. 'Flamarada', el seu nou treball d'estudi, ha estat produït per Bernie Sánchez ■ RGB

El 25è disc

'Flamarada' és el 25è disc de la Dharma des de 'Diumenge' (1975). En 47 anys, el grup ha actuat en països com ara els EUA, Sud-àfrica, Mèxic, Grècia, Mali, Polònia i el Brasil.

d'Òmnium Cultural.

(J) Li ho vam demanar per carta quan estava a Soto del Real. De seguida va dir que sí, ja que sempre ha admirat molt la Dharma i, especialment, un poema d'en Josep, *La gent vol viure en pau*, que el va marcar molt durant la seva adolescència. No esperàvem que s'estigués tant temps a la presó i confiàvem que la pogués recitar en el disc, però desgraciadament no ha pogut ser així i ho ha fet la seva parella, la Txell Bonet.

Es fa difícil imaginar, tal com estan les coses, que un grup català i reivindicatiu com la Dharma congregués l'any 1977 més de 25.000 persones a Espanya en la presentació de 'Tramuntana'; 5.000 de les quals, al pavelló del Real Madrid.

(L) Eren altres temps. Espanya, aleshores, mirava molt cap enfora i Barcelona, Catalunya, eren la porta a Europa. Després, però, va venir la Movida, que va ser en l'època que jo vaig entrar al grup, i alguna vegada ens queia alguna ampolla i et senties dir *polaco*, que jo aleshores no sabia què volia dir. Suposo que algun dia algun psicòleg estudiarà per què Espanya va passar de ser durant la Transició un estat pretesament plurinacional a ser el que és en l'actualitat. (J) El centralisme de Madrid no podia suportar que, menys Burning, que van començar una mica més tard, tots els grups fóssim de Catalunya o Andalusia. De cop i volta totes les discogràfiques van anar a Madrid i, aquí, vam començar una travessia del desert. ■

► 2 Abril, 2019

MIREIA PARERA Des del seu taller-botiga, La Mansarda del Moble, aquesta oficinista reconvertida transforma les peces velles perquè tinguin una altra oportunitat

L'artesana que dona una segona vida als mobles antics

Guillermo Altarriba • @GuilleAltarriba

“**P**assejar per aquí és com fer-ho per un museu”, bromeja Mireia Parera mentre recorre amb la mirada la botiga que regenta des de fa 14 anys. Escampades per La Mansarda del Moble s'apilen des de cadires de totes les èpoques fins a un rebost ocult dins d'un globus terraquí, passant per una nevera de gel que és el centre de totes les anècdotes. “Moltíssimes persones que passen pel local m'expliquen històries sobre neveres com aquesta!”, afegeix la sabadellenca.

La Mansarda del Moble és una botiga d'antiguitats renovades, un taller de restauració, i una escola on aprendre l'ofici. Entre les seves parets, Parera i el seu petit equip agafen mobles vells i –com si fossin arqueòlegs netejant joies perdudes– els recuperen i els tornen a posar en circulació. “La meua feina requereix molta paciència, es tracta de transformar –de mica en mica– les peces antigues perquè tinguin un nou ús”, comenta la restauradora.

Una vocació descoberta

Malgrat que ara Parera parla amb absoluta naturalitat de daurats a l'aigua i de processos de decapat, la seva passió per aquest ofici no li va néixer de petita. “Jo treballava a una oficina com a responsable de compra i venda d'un producte, i mai m'havia interessat pel mobiliari clàssic”, recorda la propietària de La Mansarda del Moble. El 2002, però, va deixar la feina –“estava una mica cremada, necessitava un canvi i vaig anar a l'aventura”, diu– i va trobar-se amb un anunci d'un curs intensiu de restauració de mobles a La Bisbal de l'Empordà.

“Em va agradar moltíssim: vaig descobrir que darrere de cada peça hi ha molta història, molta sensibilitat”, explica Parera. Poc després, va ampliar els seus estudis amb un curs a Barcelona i –amb una companya– va obrir un petit taller a la capital, darrere el mercat de Santa Caterina. D'allà va saltar a Sabadell, on –amb una altra sòcia que ja no segueix al negoci– va fundar La Mansarda del Moble el 2005. “Primer érem al carrer Sant Feliu, i fa dos anys vaig trobar aquest espai”, comenta, mirant els murs plens d'encant del local de Pare Sallarès.

Ara es dedica al 100% al nou ofici, barreja d'artesanía i tracte humà. “Cadascú té el seu gust, però he de fer una mica de psicòloga i aconsellar: de vegades ve algú que vol pintar de blanc un moble bo de caoba, per exemple, i els faig prendre consciència del valor de la peça per no destrossar-la!”, riu Parera.

De parelles i baralles

Els mobles vells desperten, però, noves passions. La Mansarda del Moble custodia històries de tota mena, explica la restauradora. Algunes són tendres, com la parella que es va conèixer assistint a un dels cursos de restauració de mobles i que ara fa anys que viuen junts. Altres són fites personals, com la vegada en què a Parera li van encarregar restaurar unes portes i baranes del Palau de la Música Catalana. “És una de les feines que m'han fet més il·lusió”, destaca.

Altres, però, són una mica més cridaneres: “Abans, tot allò vell es descartava o es cremava per Sant Joan, però ara –amb la moda de la restauració– he vist fins i tot baralles als contenidors per veure qui s'emporta un moble antic llençat a les escombraries”, explica Parera, somrient per sota del nas. “És divertit, aquest *mundillo*!”, reconeix.

A dalt, la propietària de La Mansarda del Moble, Mireia Parera. A l'esquerra, una vista general de la botiga –al carrer Pare Sallarès, 4, bis–, on s'exhibeix una selecció de peces antigues restaurades / VICTÒRIA ROVIRA

Jo m'acuso: la ruta era falsa

Ha arribat l'hora de dir la veritat. Total la veritat. No una veritat parcial, trucada, disressada de seriositat institucional. La Veritat amb V majúscula. Durant els anys que van des del 9-N fins a l'1-O i més enllà, el clima social, polític, personal i familiar de Catalunya era irrespirable. Negar-ho no farà res més que posar el retrobament de la ruta adequada, per re situar Catalunya en el marc de l'Espanya que ens ha permès créixer com a autonomia respectada i ben tractada econòmicament, culturalment i socialment durant les darreres generacions. La dignitat ha estat el signe del tracte de l'Espanya constitucional amb Catalunya. Amb el triomf de la Transició, i la neteja definitiva dels vestigis del franquisme, Espanya es va desinfectar de nacionalisme, com han assenyalat persones de relleu de tot l'Estat. Només Catalunya, i de manera diferent, tot i que més assenyada que el País Basc, va seguir en el camí de l'idealisme desenfrenat d'aquells que, com jo, aspiràvem a una Catalunya independent i lliure de tot domini aliè. Quina malaltia! Quina quimera! La fugida cap endavant del nacionalisme majoritari impulsada pel cas Palau, per l'escola, el Barça i TV3, així com l'obsessió per uns inexistents Països Catalans i per una pretesa superioritat de l'agònica cultura catalana, hi van fer la resta. Barcelona, perduda en mans de nacionalistes irredempts i darrerament controlada per populistes d'esquerra, ha estat buidada de cosmopolitisme i de tremp universal. La nostra societat va ser segrestada i conduïda cegament, contra la seva voluntat, cap a situacions

contràries a allò a què veritablement aspira (els bancs, patriotes, ens han ensenyat el camí): pau, pa i tranquil·litat.

El final, ja el coneixem: la violència tumultuària, colpista, terrorista de l'1-O, planificada amb perícia de cirurgia pels líders independentistes, sords al clam de la majoria silenciosa del país. Cecs als milers d'articles de tot el món que neguen el dret de Catalunya a res que s'aproximi a cap dels plantejaments que he defensat fins ara.

El judici del Procés ens ho està deixant tan clar que ha arribat l'hora d'acusar-me, i d'explicar que sí, que jo també vaig participar en el tumult revolucionari i en el terrorisme organitzat consistent a cantar *L'estaca*. Que sí, que jo també vaig veure com nois i noies que ara no

ANTONI VIVES

ESCRITOR

Milions de catalanes i de catalans ho devem tot als presos polítics i als exiliats

puç identificar van pintar "Votarem" en una façana. M'acuso d'haver observat sense fer res més que aplaudir com es penjava una estelada al pal d'una caserna de la Guàrdia Civil. M'acuso d'haver anat a votar amb la meua dona, els meus pares i els meus fills el 9-N, i d'haver participat en totes les manifestacions de l'Onze de Setembre, manifestacions que clarament representaven una amenaça per a la seguretat de l'Estat i per a la democràcia, atès que una cosa és la llibertat i una altra, molt diferent, és el llibertinatge. M'acuso de no haver estat prou atent a l'educació dels meus fills i de les meves filles, els quals, sorprenentment, semblen haver desenvolupat un amor objectiu i fidel per Catalunya i per la cultura catalana,

que els posa fora del món de la modernitat. M'acuso d'haver-los permès que ja no només somiïn, sinó que vegin possible una Catalunya independent, integrada en una Europa democràtica, socialment justa i respectuosa amb els drets de les persones i dels pobles.

M'acuso d'haver anat a votar el dia 1 d'octubre del 2017, d'haver fet cua a la vorera que va a parar a l'Escola Dolors Monserdà. M'acuso d'haver-hi estat amb la família i amb un munt de veïns i de veïnes de Sarrià, de totes les edats, els quals, darrere dels somriures, de les ganes de participar de la voluntat pretesament majoritària de decidir el present i el futur del país, segurament amagaven odi i ressentiment. M'acuso d'haver-me assegut davant de la porta de l'escola amb altres persones i d'haver demanat al cap de l'escamot de la Policia Nacional una còpia de l'ordre d'escorcoll. M'acuso d'haver-me tapat la cara, el cap, el cos amb les mans quan per tota resposta vaig rebre els cops de porra i les puntades de peu de quatre policies; m'acuso d'haver sentit ràbia i odi quan vaig veure la meua filla arrossegada per terra, pels cabells, pel nas, per un bon policia nacional, segurament pare de família, com jo. M'acuso d'haver permès que la meua dona (què hi fan les dones en tot això!) mirés de defensar la meua filla. Sort que la policia la va reduir a cops. M'acuso una i mil vegades de no haver estat submis, indigne, tou, mesell, feble i lliure per dir i per fer el que pensava i sentia. Com ara. I com jo, milions de catalanes i de catalans, que ho devem tot als nostres presos polítics i als nostres exiliats. Potser la ruta és falsa. Però és la meua.

J.J. GUILLEN / EFE

Josep-Ramon Olivé debuta al cicle ECHO Rising Stars al Palau amb una estrena de Raquel García-Tomàs

El baríton és un dels sis solistes escollits per 22 cases musicals europees aquesta temporada

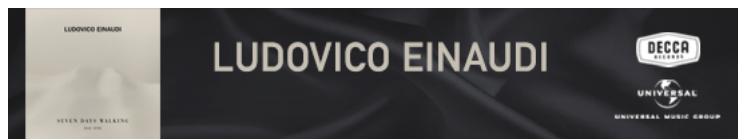
ACN Barcelona.-El baríton Josep-Ramon Olivé, un dels sis solistes d'aquesta temporada del cicle europeu ECHO Rising Stars, presentarà dijous al Palau de la Música un recital de lied en què estrenarà a l'Estat l'obra de la compositora catalana 'Chansons trouvées'. Olivé va ser la proposta conjunta del Palau i L'Auditori per a l'edició 2018/2019 del cicle organitzat per la xarxa European Concert Hall Organizations (ECHO), que formen 22 centres europeus de referència. El baríton ha estat un dels sis solistes finalment escollits, l'únic català de l'edició i un dels pocs representants estatals del país que hi ha hagut en la història d'aquesta iniciativa. Olivé ja ha realitzat diversos concerts del cicle arreu d'Europa i arriba a Barcelona amb el repertori i l'estrena de García-Tomás "rodats", i convençut que agradaran el públic de casa.

Josep-Ramon Olivé estrenarà a l'Estat 'Chansons trouvées,' de la catalana Raquel García-Tomás, amb qui va compartir anys d'estudi a l'ESMUC. Una obra que és un encàrrec de les dues sales catalanes per proposar el baríton al cicle Rising Stars, i que el solista ja ha interpretat en diversos auditoris d'Europa abans de fer parada a Barcelona. El seu recital s'inicia però amb els 'Lieder des Abschieds, op. 14 d'Erich Wolfgang Korngold i continuarà amb 'lieder' de Franz Schubert (sis peces soltes del compositor vienès). La composició de García-Tomás, 'Les cançons del company errant', de Mahler, i quatre 'lieder' més de Strauss completaran el repertori. Olivé, Medalla d'Or de la Guildhall School of Music and Drama de Londres, és el sisè representant estatal en la història del cicle Rising Stars, gairebé tots a proposta del Palau de la Música i L'Auditori (que solen proposar conjuntament solista o conjunt). El Quartet Casals (proposats en aquell cas per la Filharmònica de Colònia), Alba Ventura, Sílvia Pérez Cruz, Ramon Ortega Quero i Leticia Moreno han estat els artistes que hi ha participat prèviament. La temporada vinent també tindrà representant espanyol, amb el violoncel·lista Pablo Fernández. El baríton actuarà dijous al Palau de la Música acompanyat del pianista britànic Ian Tindale. Com que abans de Barcelona ja ha passat per gairebé una desena d'auditoris europeus dins del cicle (en total, oferirà 15 concerts), el solista arriba tranquil i amb el repertori "rodat". "L'obra de la Raquel l'hem pogut fer ja diverses vegades, i serà una bona oportunitat per fer-la descobrir a la gent d'aquí, que crec que els agradarà molt", ha confiat aquest dilluns. D'altra banda, Olivé s'ha considerat "afortunat" de poder participar en aquest cicle. "És l'oportunitat més gran que he rebut com a músic i cantant fins a dia d'avui, per poder cantar en escenaris tan importants i amb tanta història com el Concertgebouw d'Àmsterdam", ha apuntat. Els directors de L'Auditori i el Palau de la Música, Robert Brufau i Joan Ollé han destacat, respectivament, la importància que aquest cicle de prestigi torni a comptar amb un representant català. I en aquest sentit han recordat el pes que les cases de la música centreeuropees tenen històricament ECHO (amb només tres

representants del sud d'Europa).

PLATEA MAGAZINE

[Inicio](#)[Noticias](#)[Críticas](#)[Entrevistas](#)[Discos](#)[Libros](#)[Opinión](#)[Artículos](#)[Agenda](#)[Tienda](#)[Platea](#)

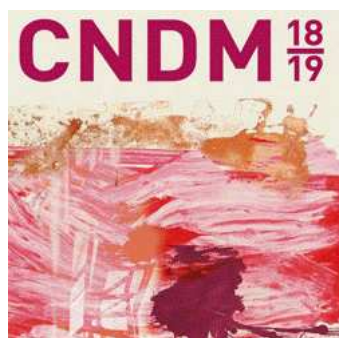
Críticas

JONATHAN NOTT Y LA GUSTAV MAHLER JUGENDORCHESTER EN EL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

✍ Escrito por [Jordi Maddaleno](#)

📅 Publicado: 29 Marzo 2019

LOS LÍMITES DEL ABISMO

Barcelona. 14/03/2018, 20:00 horas. Palau de la Música Catalana. Ciclo Palau 100. Barcelona Obertura Spring Festival. Mahler Sinfonía. Gustav Mahler Jugendorchester. Cor de Noies de l'Orfeó Català. Dir.: Buia Reixach. Cor Infantil de l'Orfeó Català. Dir. Pedrals. Elena Zhidkova, mezzo. Dir. Mus.: Jonathan Nott.

¿Se puede contener el Universo en una sinfonía? La ambición artística de Gustav Mahler parecía no tener fin. El mago de esplendor, el armador del dolor hecho música, del brillo de la esperanza y del lirismo más hiriente, quiso superar después de su monumental segunda sinfonía, quiso abarcar el mundo y el cosmos. Creó su sinfonía más larga, la después superada en duración por ninguna otra de su opus.

Como versó con su jocosa sabiduría el siempre imprescindible Carlos Calderón en su conferencia previa, Mahler se tocó con el a cualquier músico que quiera abordar la tercera sinfonía. En ese loca cosmogonía de la lucha por la vida con una despierta en medio de una naturaleza que estalla en un primer movimiento que dura la friolera de poco más de medio movimiento se desgajan frente a nuestros oídos en una creación arquitectónica sonora de difícil parangón imaginable.

Clarividente, ordenado, metódico, incisivo y cerebral se mostró la batuta del super especialista director británico Jonathan Nott frente de una fogosa Gustav Mahler Jugendorchester, de la que solo se puede hablar maravillas por la brillantez de su pasión juvenil de sus arcos en las cuerdas, la potencia e insolencia de los metales, la energía incontrolable de la percusión, la fluidez desbordante de los vientos y maderas. Es cierto que en el magma sonoro de esta sinfonía inabarcable, hubo evidente pérdida de tensión, sobre todo en los momentos de mayor compromiso en los tutti orquestales, con un final desfondado.

Y es que los jóvenes de la Gustav Mahler Jugendorchester, tienen la pasión de la lozanía, pero técnicamente asoman con algo que se transforman en pequeños desajustes en el control del sonido. Peccata minuta frente al lustroso sonido orquestal los más de cien minutos de dura este mastodonte sinfónico.

Hay que destacar con justicia el icónico solo de posthorn, recreado de manera espléndida y evocadora, la limpia y efusiva voz del Cor de Noies y del Cor infantil del Orfeó Català, y en menor medida el solo de la mezzo Elena Zhidkova.

MÁS CRÍTICAS

- Semyon Bychkov dirige "Mi Patria" de Smetana con la Orquesta Nacional de España
- Kirill Petrenko al frente de "Parsifal" en la Bayerische Staatsoper de Múnich
- Henrik Nánási dirige "Iolanta" de Tchaikovsky en Les Arts con Lianna Haroutounian como protagonista
- David Alden e Ivor Bolton al frente de "La Calisto" de Cavalli en el Teatro Real
- Jonathan Nott y la Gustav Mahler Jugendorchester en el Palau de la Música Catalana

MÁS NOTICIAS

- Las bandas sonoras de Hans Zimmer, en un nuevo disco y en concierto en Madrid y Barcelona
- Sabine Meyer y el Coro Nacional de España, invitados de la Orquesta de Valencia para interpretar Weber y Mendelssohn
- Víctor Pablo Pérez dirige el Réquiem de Mozart al frente de la Sinfónica de Tenerife
- El Teatro Real y el principal teatro de China firman un acuerdo de colaboración
- Saioa Hernández canta Gioconda en el Liceu, por indisposición de Iréne Theorin

MÁS ENTREVISTAS

- Lang Lang: "La música te ayuda a recordar quién eres"
- Judith Jáuregui, pianista: "Creo en la verdad del directo"

movimiento. La voz de Zhikova, de mezzo lírica, se antoja poco carnosa y profunda para recrear las esencias del text una suerte de monologo a lo Erda wagneriana, cantando con solemne elegancia pero falto de una mayor profundidad ex

Con todo resaltó la clarividente lectura desde el podio de Jonathan Nott, quien incidió en el control del arco del tempo movimientos con un férreo control de las dinámicas, respiraciones y una atención a los mil y un detalles que abrumó p resultado. El dominio de los glissandi, el uso de la ironía musical, esa arma tan mahleriana e inconfundible, pero interpretación más apolínea que dionisiaca, poniendo límites a un abismo musical sin aparentemente caer en c incontestable a la que si bien le pudo faltar emoción en el sentido más romántico posible, la contundencia del traba resultado y calidad sonora estuvieron fuera de toda duda. El Mahler de Nott es de una autoridad orgánica irrefutable.

El resultado fue catártico para un público que exhaló al final como si fuera el fin del Universo concentrado en ur infinito.

Compartir

Twitter

CONCERTS

Entre impressions i contemplacions

PALAU CAMBRA. Abel Tomàs, violí. Arnau Tomàs, violoncel. Josep Colom, piano. Obres de Debussy, Ravel i Guix. **PETIT PALAU. 20 DE MARÇ DE 2019.**

Gràcies al cicle Palau Cambra hem viscut aquest concert, titulat “Impressions sobre els haikus”, que va proposar un diàleg suggeridor entre l'impressionisme de Debussy i Ravel i el món d'un creador tan actual com Josep Maria Guix, compositor convidat enguany al Palau de la Música. Aquest diàleg també es va donar entre Orient i Occident, com suggereix el títol, ja que l'obra de Guix té una forta empremta dels haikus japonesos, per la qual cosa aquest concert també formava part de l'itinerari Lletraferits, en què s'exploren les relacions suggeridores entre música i literatura.

Els encarregats de transmetre aquestes dialèctiques foren els germans Tomàs –Abel i Arnau, violinista i violoncel·lista, respectivament–, músics reconeguts al món de la música de cambra, versàtils i multipremiats, i Josep Colom, degà dels pianistes catalans i ja un referent consagrat. Tots tres ens van endinsar als

mons suggeridors de l'últim (ultimíssim) Debussy i el Ravel més cambrístic, tot barrejat amb la concreció fortament evocadora de Guix.

De Debussy se'ns van oferir dues de les tres *Sonates* per a diversos instruments, concretament la *Sonata núm. 1, en Re menor, per a violoncel i piano* i la *Sonata núm. 3, en Sol menor, per a violí i piano*. Ambdues, veritables obres mestres per a l'instrument respectiu, formen part d'un projecte inacabat que havia de consistir en sis sonates per a diversos instruments com a homenatge als compositors francesos del segle XVIII, però va quedar reduït a tres per la mort del compositor. Aquestes obres conjuguen el dur moment de llur composició –el context de la Primera Guerra Mundial i el de la lluita contra el càncer del mateix Debussy– amb la brillantor del passat musical francès. On això es posa més en evidència és a la primera d'aquestes obres, la *Sonata núm. 1, en Re menor*, una peça brillant que sintetitza passat i modernitat: pren deliberadament la claredat formal i textural de les peces per a clavecí de Rameau i Couperin, però l'esperit musical és innovador, amb una rica paleta colorística i amb varietat de recursos rítmics i tímbrics que Arnau Tomàs i Josep Colom explotaren magistralment. Al pròleg inicial els dos músics van crear una atmosfera màgica a través de l'alternança d'un motiu de fanfara al piano amb la melodia lamentosa del violoncel. Ambdós brillaren en l'aire juganer, de *commedia dell'arte*, del "Finale", lleuger i nerviós. Per la seva banda, Arnau Tomàs excel·lí a la seva part, no gens fàcil, ja que l'obra aprofita els amplis recursos tímbrics del violoncel, com ara durs *pizzicati*, *spiccati*, passatges *sul ponticello*, *flautandi*, etc., en moments en què, per exemple, l'instrument busca imitar la flauta, la guitarra o el llaüt.

L'altra *Sonata*, un veritable cant del cigne, presenta un caràcter diferent: s'hi deixa de banda l'equilibri deliberat de les anteriors per endinsar-se en un patetisme inhabitual en el compositor. Abel Tomàs i Josep Colom van transmetre la intensitat d'aquesta obra, plena de subtileteses i detalls.

Ambdues *Sonates*, tocades a la primera part del concert, estigueren separades pels *Tres haikus per a violoncel i piano* de Josep Maria Guix, un format que el compositor ha explorat en diverses obres, com també en els *Seven haikus for solo cello* i l'*Slowly... in mist*, per a violí, violoncel i piano, de la segona part. Totes aquestes obres parteixen de textos de poetes japonesos clàssics, com Basho, Busson o Isaa, recitats per l'actor Enric Arquimbau. Cal dir que els haikus musicals de Guix són tot un encert: és cert que no és el primer

compositor que s'ha deixat inspirar per aquests textos, però Guix ha trobat als haikus japonesos un gènere que connecta directament amb la seva estètica musical, gràcies a la seva concisió i la manera contemplativa i despersonalitzada de tractar la natura. Guix aconsegueix traslladar en música l'esperit d'aquests haikus amb una subtilitat profunda fruit del seu desig de concreció, cosa que dona com a resultat una música que es podria qualificar d'essencialisme contemplatiu. De fet, els *Tres haikus per a cello i piano* i l'*Slowly... in mist* ja formen part de les obres més programades de Guix. Un tret especialment interessant d'aquests haikus és com Guix evoca en música el contingut del poema. Serien molts els moments que se'n podrien enumerar, com les representacions musicals del vent o les campanes, però com a exemples especialment inspirats es pot comentar el tercer dels *Tres haikus*, en què la melodia divagant del violoncel recrea la fusta que flota a la deriva al riu —el coixí del piano— fins a arribar a la riba. També trobem recreada la lleugeresa d'una papallona i d'un pètal que cau a la melodia voleiant del violoncel del quart dels *Seven haikus*.

Però la música de Guix no es queda en una evocació descriptiva més o menys ocurrent, sinó que tot plegat queda integrat en l'efecte emocional, despersonalitzat i condensat a la mínima expressió del poema original. El mateix ideal estètic però sense cap poema com a referent està a la base de *Llàgrimes de tardor*, per a violí i piano, estrena absoluta, creada com a elegia en record del seu amic Fèlix Galbete, traspassat fa un any en una tardor especialment convulsa, tal com el propi compositor va explicar al públic. És una obra profundament melancòlica i de caire tardorenc, on el violí, nerviós, sembla l'ànima que s'enlaira per damunt del dramatisme, terrenal, del piano. Les interpretacions dels germans Tomàs i Josep Colom van estar al nivell d'exigència, no només tècnica, sinó també conceptual, d'unes obres tan precises, complexes i concretes. De fet, la intenció és que aquestes obres surtin publicades a finals d'any a l'àlbum *Images of broken light* del segell Neu Records.

El concert acabà tornant al context inicial, francès, impressionista i bèl·lic, amb el *Trio per a piano* de Ravel, una obra extensa, densa i complexa en què el compositor va aconseguir donar un tractament orquestral per aconseguir equilibrar les sonoritats contrastants del piano i els instruments de corda, també aprofitant els seus múltiples efectes. Amb Ravel de fons, el públic assistent vam veure com Josep Maria Guix patia una indisposició que va necessitar la

intervenció d'una ambulància. Segons el que ell mateix ha informat a les xarxes socials, sembla que només va ser un ensurt. Des d'aquí li desitgem molt bona salut i esperem seguir gaudint ben aviat de les seves creacions.

Imatge destacada: Abel Tomàs, Arnau Tomàs i Josep Colom (fotos d'arxiu)

CONCERTS

Tota la música en un instrument

ORGUE AL PALAU. Juan de la Rubia, orgue. J. S. Bach, Corrente, Tourmerine, Glass i Brahms. **PALAU DE LA MÚSICA. 24 DE MARÇ DE 2019.**

Magníficament erigida, amb precisió arquitectònica en la gestió dels temps i la fantasia cromàtica de l'orgue Walcker, la *Tocata i fuga en Fa menor, BWV 540* de Johann Sebastian Bach va obrir el programa del primer recital del cicle Orgue al Palau, protagonitzat per Juan de la Rubia. Si recentment havia delectat el públic barceloní amb la seva recreació de les intrigues palatines a la cort del Rei Sol, en un concert *sold out* a la basílica dels Sants Just i Pastor, en aquest cas la platea del Palau de la Música es va omplir generosament per admirar algunes composicions poc conegudes, després de l'inici bachià i una memorable transcripció obra del propi intèrpret: el quart moviment de la *Primera Simfonia* de Johannes Brahms.

Encara que moltes sales de concerts de primer nivell compten amb un orgue i, per tant, programen vetllades com aquesta que comentem, no és freqüent a les nostres latituds, tret de comptades excepcions. És possible, en aquest sentit,

que alguns dels assistents es sorprenguessin, encara, de la meravellosa versatilitat d'un instrument en altre temps considerat "rei", que està facultat per executar peces d'escriptura complexa, com les simfòniques. Tradicionalment vinculat a l'acompanyament en l'ofici sagrat i la potenciació de l'espiritualitat, a poc a poc es desperta la consciència que es tracta d'un instrument que pot deparar moments de plenitud al melòman. Feliçment, en aquest sentit, és el Palau de la Música Catalana un temple consagrat també a l'edificació estètica, que permet dotar de visibilitat la titànica tasca d'intèrprets que aconseguixen fer música amb peus i mans i explorant una gamma de registres aparentment inesgotable.

A més d'aquell control dels temps en la peça d'obertura, que des de l'audibilitat de la multiplicitat de veus en contrapunt colonitzà tots els racons de la sala – amb una reverberació adequada al caràcter expansiu de la música de Bach –, Juan de la Rubia reivindicà la coneguda perfecció matemàtica sense perjudici de l'expressivitat. Un tret que es mantindria, i que junt amb la intel·ligibilitat de les línies és, potser, una de les seves més grans virtuts: saber combinar el rigor requerit amb l'expressivitat en la pulsació, a través d'un *rubato* discret però efectiu. El caràcter meditatiu de la segona peça programada, el *Cromhorne en taille* de Michel Corrente, extreta d'una composició litúrgica, contrastaria amb la segona obra de Johann Sebastian Bach, un animós preludi, inspirat en el coral luterà *Herr Jesu Christ, dich zu uns wend*.

La resta d'obres interpretades, en diàleg amb la tradició, oferiren trets de creativitat contemporània, o com a mínim d'una sensibilitat més propera als nostres dies. El temperament experimental de la peça de Charles Tournemire, improvisació sobre *Victimae Paschali* –que va anotar el seu deixeble Maurice Duruflé als anys trenta del segle XX–, mostrà una vehemència fins llavors inaudita, amb canvis de registre violents i una estètica comparable a la de les improvisacions que el mateix Juan de la Rubia ha assajat en el curs d'exercicis magistrals d'il·lustració de pel·lícules de cinema mut – *Nosferatu* o *Metropolis*, per exemple – en aquesta mateixa sala. Melodies s'enfronten d'improvís amb blocs de so i generen un impacte psicològic, bo i trastocant radicalment l'ordre de l'acció i creant aquell vertigen necessari: el dramatisme de la "peripècia", que Aristòtil descriu a la seva *Poètica*.

La composició experimental del teixit sonor també va deixar una impressió inesborrable en el cas de la lliure improvisació per part del propi Juan de la

Rubia, amb sorprenents exploracions de l'instrument, després d'una preciosa versió de *Mad Rush* de Philip Glass. Malgrat el títol, la peça del compositor americà –l'obra del qual es celebra al Palau aquesta temporada– va resultar balsàmica, tot provocant –gràcies a les antològiques recurrències– un estat mental proper a la levitació, fins i tot en els passatges de frenesí. Molt més efectiu que altres instruments de teclat, la respiració de l'orgue permet “empatitzar” musicalment; fondre's d'una manera espontània amb la realitat anímica dels propis oients, que des de la distància participen d'aquells mateixos aires i es deixen portar on els condueixen.

És coneguda la dificultat de Johannes Brahms per compondre música simfònica, segrestat anímicament com es trobava per l'allargada ombra del romàntic de primera generació –i mestre de totes les següents– Ludwig van Beethoven. I no obstant això, la seva *Primera Simfonia*, obra de maduresa, és tota una declaració de principis que s'afirma amb els embats inicials de la percussió desenvolupant un discurs de gran personalitat que culmina amb l'emotiu i contundent quart moviment. Una senzilla melodia –himne d'un lirisme inoblidable– serà enunciada en diferents moments gairebé fins al final, tot creixent entre el furor de la batalla tímbrica que es traslladà gloriosament en la present versió per a orgue. Intèrpret apreciat internacionalment, Juan de la Rubia aconseguirà –sense ell proposar-s'ho– tornar a l'instrument rei, també en el nostre context, la seva real rellevància.

Imatge destacada: Juan de la Rubia. © Igor Studio (foto d'arxiu)

CONCERTS

Perianes estrena la darrera composició de Joan Guinjoan al Palau

PALAU PIANO. Javier Perianes, piano. Obres de Chopin, Guinjoan, Debussy i Falla. **PALAU DE LA MÚSICA. 26 DE MARÇ DE 2019.**

El record de Joan Guinjoan, traspasat el mes de gener, ha estat del tot present en l'esplèndid recital que el pianista Javier Perianes ha ofert al Palau de la Música Catalana corresponent al cicle Palau Piano. Abans de l'estrena pòstuma de *La llum naixent*, la seva darrera composició, dedicada al mateix intèrpret, Perianes es dirigia al públic del Palau per explicar la gènesi de l'obra. En un recital a l'aire lliure i marcat per la pluja, Guinjoan –de qui Josep Colom, una de les grans influències artístiques de Perianes, tant li havia parlat– va proposar escriure-li una obra que l'estiu passat arribà en manuscrit a les mans de Perianes poc abans de ser editada. Aquest seria el darrer treball de

Guinjoan, que, com explicava Perianes, “*segur que ara ens està escoltant des del més enllà*”. *La llum naixent* era el punt central d'un recital dedicat a Chopin (primera part) i a Debussy i Manuel de Falla (segona part).

Perianes travessa un moment artístic esplèndid. La seva aportació al panorama interpretatiu espanyol resulta fonamental, no només per la divulgació del repertori musical, sinó en ser un dels pianistes més sol·licitats a escala internacional, tant en recital com amb orquestra, i que a tall d'exemple aquesta temporada oferirà la integral dels *Concerts per a piano* de Beethoven al Royal Festival Hall amb la London Philharmonic Orchestra. La seva proposta de Chopin escoltada al Palau va gaudir d'un plantejament refinat, elegant, amb un tacte i control del pes del braç per fer emergir les melodies amb una elegància plena de subtilitats que ens portava a fruir en tota la seva dimensió d'una música inoblidable. L'atmosfera creada als *Nocturns op. 48*, una visió tècnicament impecable però allunyada d'una mera exhibició virtuosística de la *Sonata núm. 3*, denotaven aquest grau de plena maduresa artística que travessa un dels pianistes que gaudeix d'un reconeixement internacional unànime. Un Chopin molt en la línia d'Arrau per la seva dicció, amb la claredat i lluminositat pròpia d'un Pollini o Blechacz, i amb aquell bon gust expressiu que Josep Colom –pianista que va assistir al recital– sempre ha transmès. El pianista andalús ens va regalar un Chopin d'una musicalitat colpidora.

Ja a la segona part la música subtil, imaginativa, jugant amb efectes tonals dins una ambigüitat tonal i d'una atmosfera marcada per la delicadesa de *La llum naixent* fou el preàmbul a la música de Debussy i Manuel de Falla. Guinjoan estimava profundament tota la música francesa i la influència que en va rebre des del 1954 –quan s'instal·la a París i debuta com a concertista a la Sala Cortot, mentre segueix estudis a l'École Normale de Musique– va resultar decisiva en la seva trajectòria compositiva. I per això res millor que la música de les *Estampes* de Debussy –el tríptic sonor estrenat l'any 1904 per Ricard Viñes a la Sala Érard– per seguir el recital. Aquesta obra tan estimada per tants pianistes evoca tot els matisos de colors impressionistes pintats amb escales suggestives i uns arpegis inconfusibles. Una interpretació plena de noblesa, calidesa, llum i amb atmosferes màgiques va emergir de les *Pagodes*, pàgina inspirada en el decurs de l'Exposició Universal de París del 1889. Colors dibuixats amb arpegis que sorgien del piano amb una claredat translúcida, un control rítmic perfecte i una claredat en la rapidesa d'articulat que

demana *Jardins sous la pluie* van submergir-nos en el més essencial del piano de Debussy.

Falla va escriure sobre *La soiree dans Grenade*: “*És Andalusia el que ens presenta: [...] no hi ha un sol compàs pres del folklore espanyol, i malgrat tot, tota la peça ens fa recordar Espanya*”. Les *Cuatro piezas españolas*, compostes entre el 1906 i el 1909, a la memòria d’Isaac Albéniz i estrenades també per Ricard Viñes i *El sombrero de tres picos* –amb les inoblidables danses del *molinero* i la *molinera*– ens van arribar en mans de Perianes amb una versió plena de ritme i color, amb una atmosfera que respirava sempre l’aire inconfusible de la música de Manuel de Falla. La complexa exigència tècnica de l’“Andaluza”, la rapidesa rítmica de la “Danza de los vecinos”, l’atmosfera amb subtils *pianissimi* de la “Montañesa”..., tot ens apropiava novament a un pianisme proposat per Perianes que mai es deixa emportar per un excessiu temperament i poua en el més essencial del missatge. Una versió del piano de Manuel de Falla curosa en el ritme, atacs d’acords, harmonies i amb tota la gràcia andalusa que Perianes porta a la sang. Ja fora de programa, una onírica visió plena de subtileza de *La cathédral engloutie* de Debussy i tota la rítmica i força que embolcalla la sempre espectacular “Danza ritual del fuego” d’*El amor brujo* van posar punt final a un recital de piano que no fa res més que reafirmar Perianes com un dels grans pianistes de l’actualitat i, per descomptat, un dels grans noms del piano espanyol.

Imatge destacada: Javier Perianes. © Igor Studio (foto d’arxiu)